

КРИВЕ ДЗЕРКАЛО КАЛЮЖІ

Чому в Пісникові є: дорога - як замерзне, вода - як розтане, газ - як застоїться і засмердиться, телефон - як сусід до сусіда гукне?

В одному з номерів часопису був опублікований лист мешканця Пісникова Володимира Фесюка, в якому йшлося про одну із селянських бід - здоровенну калюжу на вулиці Терешівській, через яку ні проїхати, ні пройти. В цій же публікації, зваживши проблему, редакція опублікувала свій коментар, у якому підказала, здавалося б, найпростіший спосіб вирішення цієї проблеми. Мовляв, засипте свою калюжу самі. Але наша порада виявилася не цілком доречною. Втім, судить самі... У даному разі хоч-не-хоч, а пригадаєш слова класика про те, що в Росії існує дві проблеми - дороги і... дурні. Але ж то про Росію...

“Шановна редакція газети “Гомін плюс”. Прочитали публікацію пана Володимира Фесюка, опубліковану у часописі і хочемо подякувати вам, що зглянулися на наші біди. Але не згідні із редакційним коментарем.

Нині ми всі у відчаї. Згадується минулорічна передвиборна кампанія. Навесні, незадовго до виборів, цілий десант із райцентру прощував вулицю, але до кінця так і не здолав її, бо завжала грязюка, яку не обійти, не об’їхати. Нас запитували: “Чим допомогти?” І всі жителі Терешівської благали про дорогу, та, очевидно, марно.

До речі, серед жителів поширюються чутки, що згідно із документами дорога із твердим покриттям уже начебто здана в експлуатацію. Може, це і неправда, але ж людям роти не закриєш. А ще по селуходить анекдот: “На Терешівській - як у кращих країнах світу: дорога, газ, вода і телефон. Дорога - як замерзне, вода - як розтане, газ - як застоїться і за смердиться, телефон - як сусід до сусіда гукає”.

А от про розвал колгоспу, про який згадуєте, то зовсім інша тема. Хто його розвалив, із чийого благословіння

КРИВЕ ДЗЕРКАЛО КАЛЮЖІ

РЕЗОНАНС

Продовження. Початок на 1 сторінці.

та мовчазної згоди? Звісно, найлегше все списати на громаду. Принагідно нагадаємо, що розпродаж сільськогосподарського майна і розвал “Трудівника” розпочався задовго до того, як селяням увірвався терпець. Вийшло так, як у народній казці “Про корінці і вершки”.

Ваша порада щодо толоки дещо запізнилася. Бо якби сільська толока була на своєму місці, то і господарство не розвалили б. Надіємося, що висвітлите у “Гомоні плюс” цю тему, але не на чийсь замовлення. А ми будемо відстоювати своє право на нормальні умови існування і щоб над нами не насміхалися”.

Жителі вулиці Терешівської (всього 40 підписів).

Ось такий лист принесли у редакцію часопису. І, як на мене, у ньому переважають розумні судження, відчувається біль душі і прагнення “відсторувати своє право на нормальні умови існуван-

ня”. За таку позицію пісниківчанам годиться подякувати і підтримати їх.

Щодо чуток, які поширюються у селі, то це, як кажуть, баба надвое ворожила. Власне, чиясь сверблячка на продукування провінційних сенсацій “начухала” безглузду нісенітницю, яку рвучко підхопили пісниківчани. Та вони й самі сумніваються в існуванні реального підґрунтя цих чуток. Спростовує їх і заступник голови райдержадміністрації Петро Шелестюк: колись будівництво згаданої дороги справді планувалося, але в силу різних обставин справа із місця не зрушилася, тож на спорудження сільського тракту жодної копійки не виділяли.

Без сумніву, вулицю у селі слід вимостити і привести її, як кажуть, у “божеський” вигляд. Та чи вдасться це зробити із допомогою тактики “одиноких пострілів” селян до начальників різного рангу і у різні інстанції? Мабуть, своє вагоме слово

повинний сказати і зайняти дієвішу позицію сільський голова. До того ж, за словами заступника голови районної ради Ігоря Загоруйка, ніхто із пісниківчан не звертався у районну раду і жоден із депутатів райради від Пісниківського виборчого округу №22 не “любював” дорожнього питання. Для прикладу наведу активну позицію депутата райради від Довгошиївського виборчого округу Євгена Братасюка щодо газифікації місцевої одинадцятирічки. Його численні звернення, дзвінки і безперервний стукіт у високі кабінети, врешті-решт, дали результат: обласний бюджет “забив” кошти на газифікацію школи.

Як зазначив начальник фінансового управління райдержадміністрації Володимир Чугай, капітальне будівництво - це прерогатива обласного бюджету і саме там слід шукати фінансову нішу для згладження пісниківського гострого кута. Втім, хто

тих ніш там тільки не шукає! Але слід пам’ятати, що обласний бюджет - не надувний м’ячик, розміри якого можуть довільно збільшуватись...

Поки що пісниківчани обмежилися зверненням у райдержадміністрацію і таким же документом підстрахувалися у редакції нашого часопису. Звісно, керівники району переймуться клопатами селян і намагатимуться їм допомогти. Але ж навіщо чекати журавля із неба, коли є синиця в руках? Маю на увазі отой “груз” зі зруйнованих виробничих приміщень колишнього “Трудівника”.

Може, справді, доцільніше на перших порах толокою вимостити вулицю? А для цього можна і скооперуватися - зібрати із громади якийсь гріш на першочергові будівельні витрати. Тобто зробити бодай для себе елементарні зручності. Інакше хто зна, скільки доведеться місити грязюку, доки у верхів дійдуть руки до вулиці Терешівської. Бо

таких вулиць у районі - видимо-невидимо. Та що там казати, коли навіть стоїлий град Млинів ще й досі безуспішно бореться з калюжами. Ану коли збереться весь зобіжений нарід і хором заволає: “Гей, така-рз така владо, засипай наші калюжі!!!”

А тепер щодо натяку про замовний характер публікацій. Змушені вибачити людям, необізнаним із тонкостями газетярської праці, такі виверти та припущення, бо давно не прогинаємо спину перед різними авторитетами і принципів лаякейської журналістики не сповідуємо. У своїй діяльності керуємося об’єктивністю, виваженістю і порядністю. Хоча, не секрет, інколи будь-яке міркування журналіста, яке не співпадає із думкою опонента, останній трактує як замовне...

І, нарешті, таке. Ми вдячні дописувачам, які свої болі, тривоги і проблеми виносять на суд загалу через наш часопис. У силу своїх можливостей намагаємося допомогти людям. Та вони, врешті, мають зрозуміти, що житейські гордієві вузли не завжди розв’язуються у редакторському кабінеті. Хоча ми дуже хотіли б, аби на Терешівській був лад і панувала благодать.

Віталій ТАРАСЮК.